

noget, som man paa forskellig Maade har beskæftiget sig med i Pressen. Man har talt om en Finanslovkonflikt, og det er der jo ingen Tvivl om, at der er en Finanslovkonflikt, men naar man har drøftet Muligheden af, om denne Finanslovkonflikt kunde komme til et akut Udbrud, saa er det ganske givet, at det kunde ikke ske, hvad ogsaa de foreliggende Kendsgerninger viser. Det kunde af gode Grunde ikke komme til noget! akut Udbrud af en Finanslovkonflikt, fordi der overhovedet ingen Løsning var mulig af denne Konflikt for Tiden. Man har talt om et Valg, men en Opløsning af det Landsting, der forandrede Folketingets Finanslov, har jo været udelukket, og en Opløsning af Folketinget vil jo i ingen Henseende kunne føre til nogen ændret Stilling overfor det foreliggende Konfliktsspørgsmaal. Altsaa, et akut Udbrud af en Finanslovkonflikt kunde der ikke komme til at foreligge.

Det, som foreligger ved det, der er sket i Gaar, er efter min Mening, at der er en latent Konflikt til Stede mellem Folketing og Landsting, en latent Konflikt i Spørgsmaalet om Militærbevillingerne. Dette Spørgsmaal maa nødvendigvis vende tilbage, dette høje Tings Mindretal og det andet høje Tings Flertal kan ikke forvente, at denne Sag er afgjort ved den Finanslov, som er givet i Aar. Det er ganske givet, at denne Sag maa vende tilbage, og det er jo muligt, at den vender tilbage i en anden Form og med en anden Fremgangsmaade, som maaske vil vise sig mere tjenlig end den, der har været anvendt ved denne Lejlighed. Det er da givet, at hvis Sagen vender tilbage paa en anden Maade, vil det staa i Landstingets Magt paa ny, da Konflikten ikke kan bringes til akut Udbrud, fordi der ingen Løsning findes, at fortsætte paa samme Maade som i Dag med at ville paatvinge Folketinget Bevillinger, som dette finder overflødige. Det er muligt, at Landstingets Flertal fremdeles kan lægge sin Opfattelse i visse bestemte Generalers, Admirals og Departementschefers Haand.

Hvad der heraf vil fremgaa, vil nødvendigvis være det Spørgsmaal om, naar Landstinget en Gang, hvad det jo dog ogsaa gør, stedes overfor et Valg, en Afgørelse fra Folketingsvalgerne i et eller to Tempi, det Flertal, som for Øjeblikket sidder i Landstinget, da skal kunne fortsætte eller ikke. Det er det, som den Behandlingsmaade, denne Sag har indvarslet, nødvendigvis vil føre henimod: en Afgørelse, som tilvejebringer en Ændring af Flertallet i Landstinget i et Tempo eller

gennem en Opløsning af Landstinget, naar en saadan kan finde Sted, og som lægger Bevillingsmyndigheden tilbage i Folketinget, det vil sige lægger Bevillingsmyndigheden der, hvor den skal være efter vor Forfatning, hos Flertallet af Befolkningens Repræsentanter. Det er et Hovedprincip i alle parlamentariske Forfatninger; store Kampe har udviklet sig deraf, men altid, ogsaa i Parlamentarismens Moderland, har det sejret: at Befolkningens Flertal har fuld Raadighed over Bevillingsmyndigheden. Og dette ikke alene saaledes at forstaa, at det skulde være Folketinget som Repræsentant for Folkets Flertal tilstedet at vedtage nye Bevillinger, Forøgelse af Udgifter, men i Sandhed ogsaa saaledes, at det skal være Folkets Flertals Repræsentanter tilstedet at formidske bestaaende Udgifter, hvis disse ikke er bundet ved Lov og anses for overflødige.

Naar man naar til en saadan Afgørelse — maaske vilde Udsigten til denne allerede tidligere kunne tilvejebringe en bedre Løsning af dette Spørgsmaal —, saa vilde man i alt Fald naa til, at man med Hensyn til Forhandling om saadanne friere Bevillinger, som der her i det væsentlige er Tale om, lader Forhandlingen herom finde Sted i Folketinget, og, hvis der er Grund til at træffe en Overenskomst, saa lader denne finde Sted i Folketinget. Jeg kender ikke disse Forhandlinger Historie undtagen fra Omtale i Pressen, men der har været fremme Bemærkninger om, at det ikke havde været umuligt at tilvejebringe en Forhandling i Folketinget om selve Bevillingerne. Hvor Ansvar for, at disse Forhandlinger ikke er blevet til Virkelighed, findes, ved jeg ikke; i Finansudvalget har der ingen Spor været til, at Venstrepartiet vilde være villigt til at indgaa paa en saadan Forhandling. Men naar man ser paa det Resultat, der er kommet ud af Forhandlingen, efter at den er henlagt til det andet høje Ting, de 700 000 Kroners Besparelse, hvor der faktisk var Tale om 3 600 000 Kroners frie Bevillingers Givelse, saa er dette jo kun en Femtedel af det Beløb, her er Tale om, og jeg kan ikke fra vor Forfatnings Historie erindre noget Eksempel paa, at Folketinget og Landstinget er kommet overens i en Strid om Bevillinger paa det Grundlag, at Landstinget gav $\frac{1}{5}$ og Folketinget gav $\frac{4}{5}$ efter.

Jeg skulde ogsaa tro, at til syvende og sidst en Forhandling i Folketinget om Spørgsmaal af denne Art vilde være at foretrække, og den Praksis, som synes indledet af det ærede Parti Venstre, at